

Zamyslenia na týždeň po 5. nedeli po Svätej Trojici 2017

Nedeľa 16. júla 2017 – 5. nedeľa po Svätej Trojici

Piesne: ES č. 619, 634

Text: 1M 12, 1 – 4a

„Vyjdi zo svojej krajiny, zo svojho príbuzenstva i z domu svojho otca do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím ťa veľkým národom, požehnám ťa a tvoje meno zvelebím, tak sa staneš požehnaním...“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Básnik Jan Twardowski v jednej zo svojich básní píše: *„Veriť znamená nepýtať sa, ako dlho musíme ísť ešte potme za svetlom, ktoré sa nachádza na konci tunela.“* Opustiť kultúrnu krajinu. Dať zbohom mnohým istotám v organizovanej a dobre známej spoločnosti, pretrhnúť zväzky s tým, čo dosiaľ tvorilo náplň a zmysel života, a vydať sa na územie, o ktorom nič nevieme, ani len to, ako sa volá a kde sa nachádza. Odísť. Nie preto, že nás doma niekto ohrozuje na cti, na živote či na majetku. To všetko nás možno očakáva až na tej ceste. Jedinou pohnútkou a odôvodnením odchodu je Boží hlas. Bol to však naozaj Pán Boh? Abrahám sa ocitá v paradoxe voľby, v situácii buď – alebo, ktorá sa vystupňuje na maximum vo chvíli, keď bude postavený pred Božiu výzvu obetovať jediného syna Izáka. Skok do bazéna viery. To nie je naivita ani ľahkomyselnosť. Veriť znamená oprieť sa o pradáveru, že moja podstata nemôže byť ohrozená, že môjmu najhlbšiemu a najvlastnejšiemu ja sa nič nemôže stať, lebo ma Boh drží vo svojich dobrých rukách, a to aj v najtemnejších a najčernejších okamihoch života. Abrahám si z Božích úst vo chvíli zavolania vypočuje množstvo zaslúbení. Je sympatické, že svoju nádej pri ich napĺňaní nevkladá do prirodzených zákonov a možností, ale výlučne do Božej vernosti. Náš život je tiež poskladaný z kamienkov okamihov, uprostred ktorých čelíme výzvam, podobne volajúcim po rozhodnutí a ponúkajúcim alternatívy: zostať stáť, ustrnúť, nepohnúť sa – a či skočiť, vydať sa na cestu, na beh na dlhé trate, na kresťanský maratón. Odhodlajme sa, voľme kartu dôvery, aby sme mohli kvitnúť a prinášať ovocie tam, kde nás ako stromy rozličných druhov a odrôd zasadil Najvyšší. Všade tam dokazujeme vieru ako životodarnú silu, ktorá hory prenáša. Hodnotu, ktorú sme darom získali ako zázračný vesmír plný nevyčerateľných a jedinečných zdrojov. Lebo sme požehnaní, aby sme sa stali požehnaním pre život navôkol. Spomínaný básnik vo svojej umeleckej tvorbe v téme pokračuje: *„Klopem na nebo a prosím o vieru. Ale nie takú hocijakú, nie takú ako motýľ na jeden deň, ale o nekonečnú vieru, o takú, ktorá beží ako jahňa za svojou mamou, o takú, ktorá nechápe, ale rozumie, zo slov si vyberá iba tie najmenšie a nemá na všetko odpoveď.“* Amen.

Modlitba:

Ďakujeme Ti, Bože, že nám do duchovného pohľadu staviaš osobnosť praotca Abraháma. Aj nás učíš dôverovať Ti skrze rozmanité skúsenosti nášho života, aby sa prehĺbila naša viera. Prosíme Ťa o múdrosť Ducha, aby Tvoje žehnanie nebolo pri nás márne. Daj, nech ho ďalej šírimo ako dobré a vitálne plody pre svoje okolie. Amen.

Mgr. Zorica Horáková, zborová farárka v CZ ECAV Bátorce